

TWEE KILOMETER DE LUCHT IN MET EEN REAL LIFE-SUPERHELD

GREAT HEIGHTS, PINK TIGHTS

IS HET EEN VOGEL? IS HET EEN VLIEGTUIG? *NOPE*, HET IS MEXICO CITY. ZO HOOGGELEGEN DAT JE ER ALS SUPERHELD NIET EENS HOEFT TE VLIEGEN. DE STRATEN ZIJN HET IJLE DOMEIN VAN EEN HELE RITS WORSTELLENDE SUPERHELDEN, WAARONDER DE DAPPERSTE HOMO VAN LATIJNS-AMERIKA. OP STAP MET SUPERGAY.

TEKST EN BEELD: JURRIAN TEULINGS

Het is zondag in Mexico City, en de toegang tot het Chapultepec-paleis, een kastelerig gebouw bovenop een heuvel in het gelijknamige stadspark, is vandaag gratis. Het is druk, de paasvakantie is net begonnen en er hangt een uitgelaten sfeer. Kinderen rennen langs de balustrades, waarachter - onder een dikke laag smog - de op twee na grootste agglomeratie ter wereld zich uitstrekt tot aan de horizon.

We zijn met veel moeite naar boven gesjokt. Enrique trekt een koffertje op wieltjes achter zich aan; ik heb mijn camera in de aanslag. We zijn hier om een reportage te maken van Supergay in actie. Maar die zit nog even in Enrique's koffertje.

Chapultepec riekt naar heldendom. Onderaan de heuvel staat een pompeus monument ter nagedachtenis aan de Niños Héroes, de heldenkinderen,

die zich hier doodvchten in de de Amerikaans-Mexicaanse Oorlog tussen 1846 en 1848. De laatste overlevende zou zich, gewikkeld in een Mexicaanse vlag, van de heuvel hebben gestort.

RUPS WORDT VLINDER

Op precies die heuvel vist Enrique een regenboogcape uit zijn koffertje, en wikkelt deze om zijn schouders. Onder zijn T-shirt en broek komt een roze maillot tevoorschijn. Halverwege zijn metamorfose kijkt hij even een beetje nerveus om zich heen. "Er zijn wel érg veel mensen op de been vandaag." De 37-jarige ingenieur mag dan al meer dan tien jaar ervaring hebben met zijn alter ego, de laatste keer dat hij in zijn vel kroop is alweer een paar maanden geleden. Voor het paleis gaat hij op een bankje zitten om de veters van een glimmend paar roze kisten te strikken. Als hij ook een masker heeft opgezet - zwart met regenboogjes en een soort bliksemschicht rond de ogen - is de transformatie compleet. De onzekere Enrique is weg, en óp staat Supergay, fier en felgekleurd. Mensen stoten elkaar aan en wijzen. Laat het spektakel beginnen.

Vorig jaar was Supergay even in Nederland. De organisatie van het *Shoot Me!*-filmfestival in Den Haag nodigde hem uit om bij de vertoning van de documentaire 'Super Amigos', van de Canadees-

DE ONZEKERE ENRIQUE IS WEG EN ÓP STAAT SUPERGAY, FIER EN FELGEKLEURD. MENSEN STOTEN ELKAAR AAN EN WIJZEN. LAAT HET SPEKTAKEL BEGINNEN.

Mexicaanse regisseur Arturo Perez Torres, aanwezig te zijn. Hierin is te zien hoe vijf superhelden vechten tegen onrecht en ongelijkheid in Mexico. Naast Supergay neemt *Super Animal* het op tegen bloeddorstige stierenvechters; struint *Ecologista* dwars door het land in zijn protest tegen ontbossing en kerncentrales; komt *Fray Tormenta* op voor straatkinderen, en behartigt *Super Barrio* de belangen van bewoners van arme wijken, die dreigen te worden verjaagd door projectontwikkelaars. Allen met cape, masker en embleem op de borst, zoals dat gebruikelijk is onder worstelaars van het Mexicaanse *lucha libre*-genre. Deze carnavaleske variant van de sport – bontverklede bullebakken die zich via het elastiek om de ring op elkaar katapulten – is enorm populair in deze contreien.

De Sinterklaasfactor van zijn imposante tenue heeft een grote aantrekkingskracht op de kinderen

hier!" werpt Supergay tegen. Hij heeft gelijk; het paleis is een toeristische topattractie. De agent haalt zijn schouders op. "En u moet uw masker afdoen." "Ik hoef helemaal niks. Ik ben een Mexicaans staatsburger en ben vrij om me te kleden zoals ik dat wil." "U MOET uw masker afdoen. NU." Supergay lijkt niet onder de indruk. "En dat jongetje daar dan? Hij heeft ook een masker op. Geldt er voor hem soms een andere wet?"

GAY KILL

Net als capes en maskers is homoseksualiteit allang legaal in Mexico. In 2001 werd er een antidiscriminatie bepaling in de grondwet opgenomen. Mexico-City was eind 2006 zelfs positief in het nieuws toen de *Ley de Sociedad de Convivencia* werd ingevoerd, een wet die binnen de grenzen van het Distrito Federal het geregistreerd partner-

barricades. Hij geeft ook raad en biedt troost en een luisterend oor aan iedereen die hem via het internet weet te vinden. Ook aan familieleden van vermoorde jongens. Mits die willen en dŭrven komen opdagen. In de documentaire is te zien hoe een ontroostbare moeder Supergay toevertrouwt dat ze het liefst van de daken zou willen schreeuwen dat haar zoon – die met een handdoek gewurgd werd aangetroffen in een hotelkamer – homo was. Maar ze durft het niet, uit angst voor de reacties uit haar omgeving.

JUST A DAY IN THE LIFE OF A SUPERHERO

De agent gebaart dat we op moeten krassen. Supergay loopt door de poort van de paleisgronden en blijft een meter erbuiten demonstratief staan. Zijn ogen lichten strijdbaar op achter zijn masker, en ik zie nu pas zijn woede.

"Kom op, fotografeer me nu maar, hier kunnen ze ons niks maken."

Ik twijfel nog een beetje. Er komen meer agenten aan, en niet voor een groepsfoto.

"Arrester hem!" roept een van hen.

"Haha, kom maar op, dát lijkt me leuk" bijt Supergay hem toe. "En laat me meteen even de wet zien waarop je dat baseert."

Van zijn stuk gebracht, richt de agent zich op mij. "Je hebt zonder toestemming gefilmd en moet je camera inleveren. Geef op."

Ik ben geen door de wol geverfde superheld: ik schrik en veins dat ik hem niet heb verstaan, om tijd te winnen. Het is niet elke dag dat een lokale drager van het geweldsmonopolie een claim maakt op een paar duizend euro van mijn eigendom. De Mexicaanse politie is berucht om zijn laagopgeleide, slecht betaalde agenten, die er een handje van hebben om hun inkomen aan te vullen met de opbrengsten van chantage en intimidatie. Hier geldt het recht van de grootste pet. De verhalen van onschuldige burgers die worden aangehouden door de politie met een kletsverhaal over begane overtredingen zijn legio. Onlangs was er een rel omdat iemand op de achterbank van een aangehouden auto stiekem had gefilmd hoe een verkeersagent de bestuurder met de dood bedreigde. Maar Supergay, die met een ruim decennium aan superheldenervaring wel voor hetere vuren heeft gestaan, pareert de dreigementen met een ratelende tirade waar de agenten niet van terug hebben. Als hij klaar is gebaart hij: het is goed, maar we moeten hier weg. De eerste heldendaad zit erop.

Hoe wordt een gewone Mexicaanse jongen Supergay? Er zijn twee verhalen. Ten eerste het fictieve, in cartoonvorm opgetekende verhaal dat bij de geboorte van een superheld hoort. Zoals Spider Man door een radioactieve spin werd gebeten, en Superman vanaf stervend Krypton in een komeetwieg richting Amerikaanse achtertuin werd geslingerd, is Supergay van voren af aan ook opgezaadeld met een trauma. In 1996 verscheen zijn verhaal voor het eerst in het blaadje van een lokale

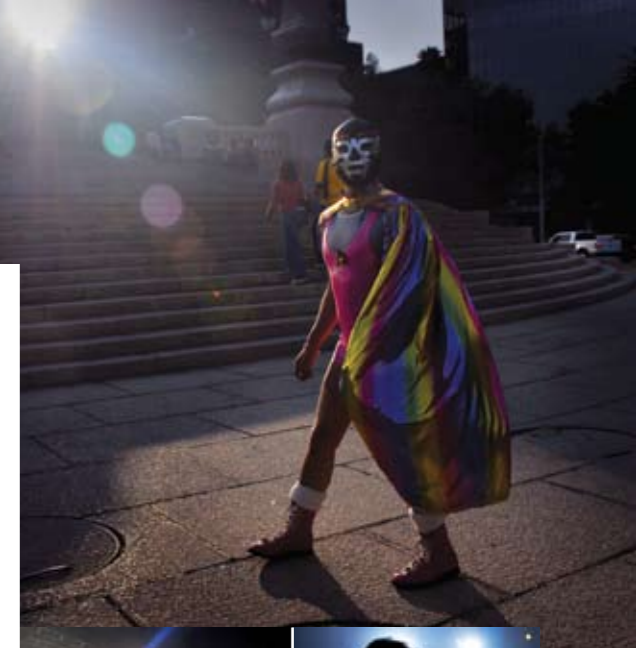
groep homo-activisten. Dat verliep in een notendop als volgt: twee verliefde jongens lopen over straat, boze homofoben slaan er één dood, de overlevende zweert wraak en ziedaar: een held in roze maillot.

Het tweede verhaal is het verhaal van Enrique zelf. "Ik was via mijn toenmalige vriend, die activist was, betrokken geraakt bij de activiteiten van *Grupo Homosexual de Accion e Informacion*. Toen men besloot om de Supergay uit de cartoon tot leven te brengen, werd ik als jongste van de groep aangewezen om die taak te vervullen. Ik was er in het begin best huiverig voor. Supergay vertegenwoordigt alles waar de groep voor staat, dus ik was als de dood iets verkeerd te zeggen. De oudere leden van de groep – ik noem ze mijn tantes – hebben me een stoomcursus Mexicaanse homohistorie moeten geven."

Supergay's eerste wapenfeit dateert uit 1997, toen hij, bijgestaan door *luchadores* Ecologista en Super Barrio, het kantoor van de streng katholieke regeringspartij *Partido Acción Nacional* (PAN), symbolisch afsloot. Die actie trok, een handje geholpen door de regenboogcape van Supergay, de internationale pers, waarmee de aandacht werd gevestigd op het homofobe beleid van de partij. Vandaag de dag is die partij nog even conservatief en nog steeds aan de macht in de federale regering. Maar in het tussenliggende decennium is er wel dankzij deze partij antidiscriminatie wetgeving gekomen.

SCHONE SCHIJN

Enrique: "We hebben stukje bij beetje meer bereikt met de PAN dan met de PRD." Een opvallende uitspraak, want juist die laatste, de *Partido de la Revolución Democrática*, geldt internationaal als de liberale partij die de dienst uitmaakt in Mexico City en verantwoordelijk is voor het regelen van het geregistreerd partnerschap in de stad. Maar Enrique wil er niet van horen: "Het is bullshit, schrijf dat maar op. Allemaal schone schijn, en het is tijd dat de wereld dat hoort." In werkelijkheid zou volgens hem de partijleider de invoering van de wet op het geregistreerd partnerschap in 2006 zelfs hebben willen verhinderen omdat het onderwerp hem niet goed uitkwam in zijn verkiezingscampagne. Een extra reden voor Enriques twijfel aan de goede bedoelingen van de PRD is het feit dat er de laatste tijd steeds strenger wordt opgetreden tegen bars in de Zona Rosa, de homobuurt van Mexico City. In februari werd er zelfs een inval gedaan met 90 politieagenten in een gay club. Tegenwoordig staan er veel panden leeg, met op de afgeplakte ramen de mededeling: 'clausurado' - 'gesloten'. Het doet Enrique denken aan de tijden waarin politie-invalen in homobars schering en inslag waren, en bars wegens vage overtredingen werden opgedoekt. "Het gerucht gaat dat de overheid van Mexico City een deal heeft gesloten met een aantal casino's die zich in de Zona Rosa willen vestigen. Ze sluiten de bars om nepredenen, om zo plaats te maken voor gokpaleizen." Als voorbeeld noemt hij Cabaretito,

BOVEN: SUPERGAY OP PATROUILLE. LINKS: BOUW- EN BEELDEN-KUNST IN MEXICO CITY. ONDER: HEET FEEST – VELVET.

EEN ONTROOSTBARE MOEDER VERTROUWT SUPERGAY TOE DAT ZE VAN DE DAKEN WIL SCHREEUWEN DAT HAAR ZOON – DIE MET EEN HANDDOEK GEWURGD WERD AANGETROFFEN IN EEN HOTELKAMER – HOMO WAS.

in Chapultepec park. Maar ook hun oudere broers en vaders beginnen enthousiast te zwaaien als de Supergay zien. Groepjes jonge meisjes komen giechelend vragen of ze met hem op de foto mogen. Maar de aanwezige politie wordt er zenuwachtig van. Voordat er ook maar één foto is genomen, komt een agent aangesnel, vastbesloten om zijn autoriteit laten gelden.

"U mag hier niet fotograferen."

"Maar kijk eens om u heen, iedereen fotografeert

schap voor homoparen toestaat. In 2007 volgde de Mexicaanse staat Coahuila, en de staat Colima overweegt momenteel hetzelfde. Maar, aldus Enrique, dat neemt niet weg dat de gemiddelde Mexicaanse homo er nog beroerd voor staat. Er worden volgens hem nog maandelijks een aantal homo's vermoord vanwege hun geaardheid, óók in Mexico City. Onlangs werd er een seriemoordenaar die het op homo's had voorzien opgepakt.

Het werkterrein van Supergay is breder dan alleen

een populair gay barconcept waar inmiddels zes versies van zijn geweest. Er zijn er echter nooit meer dan twee tegelijk open geweest, omdat de politie steeds nieuwe redenen vindt om ze te sluiten.

Mauricio, een bling-vriendelijke *fashion director* van de Mexicaanse versies van de tijdschriften GQ en Glamour, ziet het probleem niet. "Die sluitingen zijn volkomen terecht; de bars laten veel minderjarigen binnen. Natŭrlijk moet de politie daar tegen optreden." Ik tref Mauricio aan de hipchique hotelbar van Condesa DF, een boutique hotel van het soort waar Ricky Martin en Eva Longoria logeren als ze in de stad zijn. Het is er een komen en gaan van zijn gefortuneerde vrienden: architecten, artsen, kunstenaars, pr- en mediamensen. Net als hij zijn het voornamelijk twintigers. Dat ze die avond naar een gay feestje gaan is een uitzondering, omdat ze de organisator kennen. Maar eigenlijk gaat Mauricio uit principe niet uit in de homoscene van de Zona Rosa. "Te veel attitude. Homo's van het betere soort gaan uit in clubs als *Love* en *Moma*, die gemengd zijn. De belangrijkste voortrekkers van het uitgaansleven in de stad zijn homo, dus zijn hun clubs en restaurants per definitie gay friendly."

Eén van die voortrekkers is Henri, een deftige Fransman op leeftijd, waaraan ik een dag eerder werd voorgesteld in zijn Brasserie 'O', ook al in Condesa. Het is een van de mooiste etablissementen aan de Avenida Amsterdam, een rondweg die het contour van een oude paardenrenbaan volgt rondom het schaduwrijke Parque Mexico, waar

het wemelt van de homo's met hondjes. Ik had er een Ugly Betty-moment. Henri's PR-man Jose Manuel had me uitgenodigd voor een lunch met de werknemers van zijn kantoor en ik was komen opdagen in iets wat ik uit een door de mangel van vier luchthavens gehaalde reistas had gevist. Ik trof een druk ratelend groepje kreukloze twintigers dat, met één oog op de BlackBerry, grove grappen over glijmiddel, poppers en moeilijke opdrachtgevers over tafel schoot. Zonder uitzondering homo op z'n Tom Fords (de mannen) of fashion shoot-fähig (de vrouwen). Géén van hen had ooit van Supergay gehoord. En het mag duidelijk zijn dat geen van hen Supergay nodig heeft – of in elk geval denkt nodig te hebben. Wat hun betreft is de grootste homoheld van Mexico niemand minder dan Henri. Ooit was hij de man achter El 9, een gay club van ver voor hun tijd, maar met een even legendarische status in Mexico als Studio 54 in New York City. Hij is inmiddels heel wat bars verder en is behalve van L'Ó ook eigenaar van Moma.

Ook Henri heeft nog nooit van Supergay gehoord. Andersom kent Enrique kent Henri wél, zij het alleen van de homolessen van zijn 'tantes'. "Dat hij nog leeft! Ik vind het wel opvallend dat uitgerkend de mensen die nu voor hem werken denken dat er niks aan de hand is. Iemand als Henri heeft nog aan den lijve ondervonden hoe de politie homo's terroriseerde in zijn tijd met El 9. De nieuwe generatie ziet niet dat de vrijheid die ze genieten heel fragiel is. In Querétaro, niet ver hier vandaan, worden emo's al in elkaar geslagen omdat ze er anders uitzien. In diezelfde stad werd een homo-activist vermoord in zijn eigen winkel. En de politie deed

niets. En we hebben het over een stad die nog nét geen buitenwijk van Mexico-City is!"

Dat José Manuel en Mauricio net als de meeste homo's van hun leeftijd en achtergrond, geen probleem zien in de sluiting van zoveel bars in de Zona Rosa, is wel een beetje voorspelbaar. Als de acceptatie van homoseksualiteit in eigen kring een bepaald punt heeft bereikt, wordt de behoefte aan homobars eenmaal kleiner. Maar Enrique merkt terecht op dat deze jongens – upper class Mexicanen – een fractie zijn van het leger homo's in Mexico City, waarvan het merendeel nog in de kast zit. "In een stad van 23 miljoen, in een land van 90 miljoen mensen hebben we nu een gay pride waarvoor 250 duizend man komt opdagen. Het aantal gay bars is volgens mij niet groter dan dat in Amsterdam. Zelfs in Sao Paulo, waar het ook niet makkelijk is voor de gemiddelde homo, trekt gay pride tegenwoordig 2 miljoen bezoekers. Wij zouden hier eigenlijk de grootste gay pride ter wereld moeten hebben."

WE ZIJN ALLEMAAL HELDEN

Dat is de grootste waarde van een groep als GHAI. Ook Enrique's vriend – waarmee hij vorig jaar mee in het geregistreerd partnerschap trad, was een van die jongens. Hij werkt nota bene als luitenant in het Mexicaanse leger. Maar vorig jaar trad hij

ook even op als Supergay. Enrique vindt namelijk dat iedereen Supergay moet kunnen zijn. Hij hoeft niet de enige te zijn die het pak vult. Toen er bij het jubileum van Super Barrio een echt *lucha libre*-toernooi werd georganiseerd, liet hij de eer aan een echte worstelaar. Die was nota bene hetero, maar wist zich wel érg enthousiast in zijn rol in te leven. Zijn vriend was Supergay bij de laatste gay pride, zodat Enrique naast hem kon lopen en zo de geruchten kon stoppen dat hij in het pak zat. Want als er iets nieuwsgierigheid opwekt, dan is het wel een masker.

Of het moet een goedgevulde maillot zijn. Naast het Niños Héroes-monument staan kraampjes met snoep en *lucha libre* maskers. Niet uit het veld geslagen door het fiasco bij het Chapultepec paleis, zet Supergay hier zijn éénmans-pride mars voort. "Ons belangrijkste wapen is zichtbaarheid. Soms gaan we gewoon met een groepje mensen van GHAI volleyballen in het park met een regenboog-vlag erbij. Of we komen met z'n allen opdagen in een conservatief vakantieresort. Er wordt dan na wat aarzeling vaak heel positief gereageerd. Een ander volleybalteam dat een wedstrijd met ons speelt, of een dj die speciaal voor ons ineens een hele rits gay anthems opzet. En kijk eens hoe makkelijk de kinderen die vandaag in het park aanwezig zijn wennen aan een gay superheld. Die zijn nog niet verpest met allerlei vooroordelen."

Een clown onderbreekt zijn optreden voor een groepje kinderen en kraait van plezier als hij

GAY MEXICO CITY

Het goede nieuws is dat Henri deze zomer een nieuwe gay bar-lounge-discotheek zal openen in Condesa. Vooral nog moet die *'Et Pourquoi Pas?'* gaan heten (adres: Campeche 361). Tot die tijd is hét clubadres *Living* (www.living.com.mx) de grootste gay discotheek van de stad. Het slechte nieuws is dat de bars rondom calle Amberes – de homostraat van de Zona Rosa – onder vuur liggen. Om de haverklap wordt er een gesloten. Op de website: www.gaymexico.com.mx maak je het meeste kans op up-to-date info. In Condesa staat *Tom's Bar* (www.toms-mexico.com) hoog aangeschreven. Officieel een leerbar, maar officieus is er nergens leer te bekennen. Bijzonder vanwege een ver doorgevoerd kasteelthema en de meest toegewijde go-go boys die je ooit zult zien. Vlakbij Condesa: regelmatig terugkerende gay party's (met veel vuurwerk) in club *Velvet*. Een avondje uit begint met een cocktail bij hotel Condesa DF en eindigt met een snack bij de latenacht-tacobar. Wie dan nog niet klaar is, kan langs bij de sauna met de toepasselijke naam Sodome in Polanco (www.sodome.com.mx).

Supergay ziet. Ten overstaan van de kinderen maakt hij een paar flirterige opmerkingen over Supergays achterste. En het klinkt gemeend. Hilariteit alom. "Mam! Ze hebben nu ook een gay superheld!" Geen afkeurende blikken, geen onvertogen woord. Alleen nieuwsgierigheid, en de minzame tolerantie die men voorbehoudt voor flamboyante personages. Het volk in Chapultepec is om. Nu de politie nog. ■

POLANCO & CONDESA

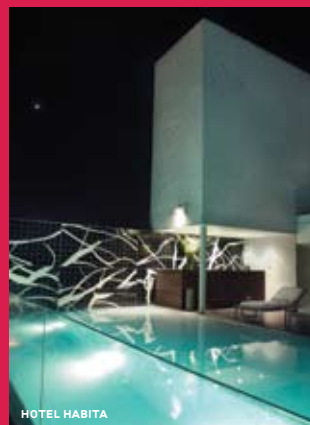
De leukste *colonias* van Mexico City zijn Polanco en Condesa, allebei buurten die grenzen aan het immense Chapultepec park. Polanco voor de restaurants en de high end winkels en, voor wie er zin in heeft, een luxe gay sauna met valet parking. Condesa voor de lommerijke parkjes, de galleries, de tequilabars, de groovy sfeer en een leerbar die geen leerbar is, maar een kasteel. Beide buurten zijn rijk aan art nouveau architectuur. De Zona Rosa mag dan de meeste homobars tellen, in Condesa

en Polanco woont de fine fleur van Mexico's gays. Deze rijke bovenlaag kan het zich veroorloven om gay bars de rug toe te keren en niet in problemen te denken, maar in mogelijkheden. En die zijn er zat.

VOOR EEN OVERZICHT, CHECK WWW.MEXICOCITY.COM.MX

HOTEL: CONDESA DF

Dit intieme hotel is als een holle taartpunt, met zes verdiepingen rondom een driehoekige patio. Rock- en filmsterren, rappers en hun posse logeren er, maar ook de lokale glitterati weten het restaurant en cocktailbar te vinden. Interieur en huisstijl is een internatio-

HOTEL HABITA

nale samenwerking van architecten en designers, maar de sfeer is die van een Mexicaanse hacienda in een zonnige tacoreclame – warm, open, vriendelijk. Kom tot rust op het dak, in de spa of de sushibar voor QIP, Quiet Important People. Zonder twijfel het beste hotel van de stad.

AVENIDA VERACRUZ 102. +52 55 5241 2600. WWW.CONDESADF.COM

HOTEL: HABITA

Habita, in het chique Polanco, was in 2000 het eerste designhotel van de stad en is daarmee het oudere broertje van Condesa DF. De locatie – aan de Rodeo Drive van Mexico City – is dé plek om nieuwe aankopen uit de nabijgelegen etalages van Chanel, Cartier en Hermès in première te laten gaan. Nonchalant leunend in een Eames stoel, onder een muurdecoratie van Jan Hendrix, of aan de rand van het zwembad op het dak. De Mexicaanse jetsset duikt er als spreuwen neer aan de rooftop bar.

AV. PRESIDENTE MASARYK 201. +52 55 5282 3100. WWW.HOTELHABITA.COM

HOTEL HABITA